

Tanke her at komme ind paa nogen Drøftelse af, hvorvidt den Beslutning, som Rigsdagen derom fattede i 1868, og som Kongen stadfæstede, var rigtig og betimelig; paa ingen Maade! Lærtimod; jeg gaar ud fra, at det var rigtigt og hensigtsmæssigt og godt for Landet at tage denne Beslutning! Men dette er Et, og et Andet er derimod Spørgsmaalet om de omhandlede Arbeiders Betydning som Aktiver. Og i saa Henseende tror jeg nu vel, at man, naar Sagen altsaa opfattes rent finansielt, og naar Spørgsmaalet kun er om, hvorvidt man kan vente i en nogenlunde nær Fremtid at naa op til det Punkt, som blev nævnt af det ærede 8de Kongevalgte Medlem (Fischer), nemlig at de omhandlede Arbeider bære sig selv eller give et Overskud, maa svare Nei. Afveiningen af de Aktiver, som vi her skulle stille os ved, og af de Aktiver, som vi erhverve os i Stedet for dem, kan selvfølgelig efter min Mening ingenlunde gøres efter de Tal, hvormed de ere udtrykte i Finanslovforlaget. — Herimod er der nu vel af det ærede 8de Kongevalgte Medlem blevet gjort den Bemærkning, at Fordringerne i denne Retning dog ikke kunne gaa videre end til, at vi nu skulle afholde Rentetabet ved Anlægene. Men hertil maa jeg svare, at det kommer ganske an paa, om man dermed betragter vor hele Politik, om jeg saa maa sige, i saa Henseende som afsluttet; man tænker sig, at vi dermed skulle standse med at foretage Arbeider i det Offentliges Interesse, eller om ikke Tanten netop er den, hvad jeg tror er en temmelig udbredt Anskuelse i Nationen —, at det er vigtigt, at vi ikke med disse Arbeider blive staaende paa det Punkt, hvorpaa vi nu staa, men at de bør modtage en videre Udvikling, idet man gaar fremad paa den een Gang betraaede Bane. Paa den sidste Maade har jeg hele Tiden opfattet Rigsdagens Stilling til denne Sag. Men jeg siger nu, at hvis dette er Tilfældet, saa maa vi betragte disse Ting snarest som saadanne, hvortil man selvfølgelig ogsaa nok kan høre et Bidrag af sin Formue, men som dog i det Væsentlige bør behandles paa samme Maade som andre Foretagender i det Offentliges Interesse, hvoraf der ikke kan ventes nogen egentlig Rente.

(Estrup: Maa jeg bede om Ordet!). — Og derfor er den Betragtning, som jeg her vil gjøre gjældende ved denne Leilighed, ingenlunde særlig hentet blot fra disse Jernbaner, men det er en Betragtning, som er af en mere almindelig Betslaffenhed, og hvis Rigtighed jeg ogsaa tør sige, at vi i det Hele taget i Almindelighed have anerkjendt, hvor der var Tale om Anlæg i det Offentliges Interesse, idet vi have søgt, forsaavidt slige Anlæg ikke vare af et særdeles betydeligt Omfang, og saavidt muligt at udføre dem ved Hjælp af de løbende Indtægter, som vi kunde skaffe til Veie indenfor Grændserne af en moderat Betslaffenhed. — Men Memorer kommer endnu det Hensyn til og det er det, at jeg har den Overbevisning, at en sund Finansforvaltning medfører Nødvendigheden for os af at lade som disse sidste ikke blot at blive staaende ved en simpel Balance mellem Indtægt og Udgift, men at tilvejebringe en virkelig Fremgang. — Jeg tror, at det ærede 5te Kongevalgte Medlem (André) netop i saa Henseende i sin Tid har vist os, hvorledes man burde handle, idet han nemlig under sin Administration sørgede for og tog Hensyn til at tilvejebringe et saadant Resultat. Vi have, da de vanskelige Aar kom, haft særdeles Nytte af, at der forinden havde fundet en fremsynet og god Finansbestyrelse Sted, som havde sørget for, at vi i de gode Aar ikke lode os nøje med en ganske simpel Overensstemmelse mellem Indtægt og Udgift. — Dette er, altsaa Grundene, mine Herrer, til, at jeg ikke kan mene, at der paa Finanslovforlaget, saaledes som det nu foreligger, er en saadan Balance tilstede, som paa nogen Maade kan siges at være tilfredsstillende for Staten. — Men der kommer endnu en Ting til, som maa tages i Betragtning, og som staar i Forbindelse med Noget, der blev fremdraget af det ærede 8de Kongevalgte Medlem (Fischer). — Han spurgte for det Første om, hvorvidt Regeringen agtede at stille noget Vædringsforslag til det foreliggende Finanslovforslag. — Dertil maa jeg nu svare, at saaledes som Sagen stiller sig for mig i Diebliffet, er der i alt Fald ikke nogen Tanke om noget Saadant fra min Side, idet Spørgsmaalet om, hvorvidt der paany skal udredes